

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/19/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217010047
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2217010047.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Martina Žovinca a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci proti obžalovanému N. U., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 29.11.2017, č.k. 1T/11/2017-138, na verejnom zasadnutí konanom dňa 30.5.2019, takto

r o z h o d o l :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku súd zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

II. Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný:

N. U., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U., mestská časť R. U. odsudzuje:

Podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, s poukazom na § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona s použitím § 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Trestného zákona k súhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona súd zrušuje výrok o treste uloženom rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda 2T/36/2016 zo dňa 19.9.2016, právoplatný tým istým dňom, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný N. U. uznaný za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4(štyroch) rokov a 8(osem) mesiacov, a to podľa § 188 ods. 1/ Trestného zákona s použitím § 37 písm. h, m), § 38 ods. 4/, § 41 ods. 2/ a §42 ods. 1 Trestného zákona. Podľa § 48 odsek odsek 2 písmeno b) Trestného zákona bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň bol zrušený vo výroku o treste rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 19.9.2016, sp.zn. 2T/36/2016.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný a to tak proti výroku o vine ako aj proti výroku o treste. Odôvodnil ho tým, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť právo na objasnenie veci alebo právo obhajoby, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami

významnými pre rozhodnutie, že treba opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy, pre porušenie Trestného zákona, a preto, že uložený trest je neprimeraný. Výpovede svedkov z prípravného konania ako aj súdneho konania sú plné rozporov, ktoré sa nepodarili odstrániť ani súdom vykonaným dokazovaním. Poškodený už nevedel, kto ho kopal, nevie kto a ako mu zobral telefón, biť ho mali viacerí. Iba predpokladá, že telefón mu vzal obžalovaný, ani netvrdí, že by ho obžalovaný bil. Svedok N. vypovedal, že obžalovaný povedal, že poškodený mu dal telefón za peniaze, ktoré mu je dlžný. Svedok tiež uviedol, že obžalovaný nevzal poškodenému žiadne. Svedok A. tiež nevidel bitku, nevie, lebo nevystúpil z auta. Žiaden zo svedkov tak na vlastné oči nevidel, že by sa obžalovaný dopustil trestného činu lúpeže. Poškodený iba predpokladá, že telefón mu vzal obžalovaný, kým bol na zemi. Ani nik nevidel, že by poškodenému vzal obžalovaný hotovosť. Dokazovaním nebolo preukázané, že by mal obžalovaný konať tak, ako je uvedené v skutkovej vete. Prehratím kamerového záznamu bolo objektívne preukázané, aký bol celkový priebeh deja. Preto navrhuje oslobodiť obžalovaného spod obžaloby.

Na tomto odvolacom dôvode zotrval obhajca obžalovaného aj na verejnom zasadnutí, ktoré tunajší súd nariadil na rozhodnutie o podanom odvolaní, prokurátor navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného. Súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, ktorý požiadal o takýto postup.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa § 321 ods. 2 Trestného poriadku ak bolo odvolanie obmedzené podľa § 317 ods. 1 alebo 3, odvolací súd z dôvodu uvedeného v odseku 1 zruší len napadnutý výrok rozsudku. Ak však odvolací súd zruší hoci i len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výrokom, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal

zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k týmto zisteniam a záverom.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného. Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo podľa krajského súdu preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom.

Okresný súd v písomnom odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov.

V prvom rade treba uviesť, že okresný súd oprel svoje úvahy o vine obžalovaného aj o dôkazy, ktoré na hlavnom pojednávaní nevykonali, čo sa týka výpovede obžalovaného z prípravného konania, na ktorú okresný súd poukazoval a ktorej obsah porovnával s výpoveďou obžalovaného z hlavného pojednávania. Výpoveď obžalovaného z prípravného konania na hlavnom pojednávaní čítaná nebola, rovnako tak ani výpoveď poškodeného z prípravného konania. Nie je tiež prípustné opierať rozhodnutie o vine o obsah podaného trestného oznámenia.

Napriek tomu, ako už krajský súd uviedol, je záver o tom, že obžalovaný sa dopustil konania tak, ako je uvedené v skutkovej vete napadnutého rozsudku, správny. Z usvedčujúcich dôkazov krajský súd poukazuje predovšetkým na výpoveď poškodeného, svedka N., A., svedkyne U., a v neposlednom rade aj samotného obžalovaného. Sám obžalovaný potvrdil, že chcel vylákať U. na stretnutie, schoval sa za auto, aby ho poškodený nevidel, N. čakal vonku, A. v aute, následne obžalovaný potvrdil, že poškodeného chytil za striebornú retiazku na krku, pridržal ho. Poškodený však pred súdom popísal priebeh skutku tak, ako korešponduje s výpoveďami svedkov. Uviedol, že obžalovaný od neho pýtal telefón, a že potom od obžalovaného dostal ranu do spánku. Poškodený potvrdil, že na mieste skutku bol prítomný aj N., pričom nie je pravda to, čo obžalovaný hovorí o drogách. Jednoznačne poškodený uviedol, že U. bol ten, kto žiadal telefón slovami „daj mi telefón“ a že prvú ranu, po ktorej spadol na zem, dostal od U.. Svedok A. tiež poprel, že by to čo obžalovaný tvrdil o drogách, bola pravda. Za U. išiel obžalovaný, pretože poškodený mu dlžil 500 eur a pobili sa tam. Svedok N. potvrdil, že viezol A. a obžalovaného za poškodeným, z dôvodu, že dlžil peniaze. On s A. sedeli v aute. Svedok uviedol, že obžalovaný dal asi poškodenému facku a zobral mu telefón. Svedkyňa U. potvrdila, že jej syn jej volal, že ho napadli, zbili a zobrali mu telefón a že syn povedal, že ho napadol U.. Tiež jej mal syn uviesť, že mu mali vziať telefón a peniaze.

Aj keď poškodený ďalej uvádzal, že nevie kto ho následne kopal, jednoznačne uviedol pred súdom, že obžalovaný ho napadol po tom, čo od neho pýtal telefón. Rozpory vo výpovediach svedkov, tak ako na ne poukazuje obhajoba, sa netýkali skutočností rozhodujúcich pre záver o vine obžalovaného. Krajskému súdu tiež nie je zrejmé, na aký kamerový záznam obhajoba poukazuje, keď tvrdí, že z neho má byť objektívne preukázaný celkový priebeh deja. Z obsahu súdneho spisu, zo zápisníc z hlavného pojednávania nevyplýva, že súd vykonával dokazovanie aj prostredníctvom oboznámenia obsahu kamerových záznamov.

Pokiaľ ide o samotný výrok o treste, je potrebné uviesť, že krajský súd pri preskúmaní odvolania zistil, že okresný súd nesprávne priznal obžalovanému priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Aj keď táto skutočnosť nebola napadnutá podaným odvolaním, krajský súd napravil pochybenie okresného súdu z dôvodu, že ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Okresný súd založil svoje rozhodnutie vo výroku o treste na nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia. Obžalovanému je potrebné zohľadniť jednu priťažujúcu okolnosť, že už bol za trestný čin odsúdený. Podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona je potom pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností taký, že prevažujú okolnosti priťažujúce, a dolnú hranicu trestnej sadzby je potrebné upravovať v zmysle jej zvyšovania o jednu tretinu. Keďže obžalovaný spáchal dva úmyselné trestné činy, z ktorých jeden je zločinom, pričom ich spáchal dvoma skutkami, za súčasného použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, sa priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona (spáchanie viacerých trestných činov) u obžalovaného neaplikuje, nakoľko uvedená okolnosť už podmienila použitie vyššej trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Potom uvedené napravenie chybného postupu okresného súdu pri použití ustanovení o ukladaní trestu vyznieva v prospech obžalovaného.

Krajský súd totiž v tomto smere postupuje v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 1/2011, podľa ktorého spáchanie druhého trestného činu ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona sa nepoužije, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona. Spáchanie druhého trestného činu je totiž okolnosťou podmieňujúcou

použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa citovaného ustanovenia. Platí teda, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Treba totiž uviesť, že aj keď už neprichádza v zmysle ustanovenia § 42 ods. 2 Trestného zákona k zvyšovaniu dolnej hranice trestnej sadzby, úprava hornej hranice trestnej sadzby zostala bezo zmeny. Možno konštatovať, že povinné zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby je radikálne v tom rozsahu, ktorý odôvodňuje aplikáciu spomínaného stanoviska Najvyššieho súdu SR sp.zn. Tpj 104/2009 zo dňa 14.6.2010, a teda vylučuje súčasné použitie priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona a ustanovenia § 41 ods.2 Trestného zákona.

Krajský súd preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody v zhode s výmerou trestu, ako bol uložený okresným súdom a to 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov. Je predpoklad, že len uloženie nepodmienečného trestu v takejto výmere dostatočným spôsobom splní účel tak individuálnej ako aj generálnej prevencie. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný spáchal predmetný trestný čin skôr, ako bol vyhlásený iný odsudzujúci rozsudok (Okresného súdu Dunajská Streda, sp.zn. 2T/36/2016 zo dňa 19.9.2016), bolo potrebné ukladať trest súhrnný, za súčasného zrušenia výroku o treste uvedeného rozsudku.

Takýto trest u obžalovaného z pohľadu odvolacieho súdu je trestom primeraným a zákonným, a to najmä s ohľadom na osobu obžalovaného, ktorý bol 12krát súdne trestaný, je tak viacnásobným recidivistom, ktorý sa trestnej činnosti dopúšťa opakovane napriek tomu, že mu boli ukladané tak podmienené, ako aj alternatívne tresty a bol odsúdený aj k nepodmienečnému trestu odňatia slobody.

V súlade s rozhodnutím okresného súdu, krajský súd rozhodol aj o spôsobe výkonu tohto trestu. Obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný v posledných 10-tich rokoch bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.